

Η ΘΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΙΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

Παρίσι Νοέμβριος 1842

Λατρευτή μου,

"Ελαβα το γράμμα σας. Και γι' αυτό τον λόγο τ'άβλεπα όλα ρόδινα τριγύρω μου. Τι δύναμι που έχουν αλήθεια τα μαύρα αυτά στιγμιαία στο χαρτί, που πόδες ξέρει με πόση αδιαφορία τ'γράφετε. Αν μπορούσατε να φαντασθήτε την ευχαρίστηση που μου κάνετε,θά είσατε λιγώτερο φιλάργυρη και θά μου γράφατε περισσότερα πράγματα.

Πώς θά ήθελα να ήξευρα πού βρισκόσθε αυτή τη στιγμή ποιούς βλέπετε, τι άποσολείτε τη σκέψη σας... Θά ήμουν ευτυχής αν είχα κάποιον άνθρωπο πού να μπορούσε να σας παρακολουθή βήμα προς βήμα και να με κρατή έντημερον άφου δεν μπορού να τ'όνομαι εγώ ο ίδιος. Είπε τόσο τρομερό να ξέρω πώς είσθε μακριά μου! "Επειτα εινε και κάτι άλλο πού με τυρανεί: "Υπαρχουν τόσα άλλαλουγκυρόμενα συναισθήματα μέσα σας! Και τ'ό άγνωστον αυτό εινε πού με φέρνει σε άμηχανία.

"Όταν σας είδα στο Παρίσι λίγο πριν φύγετε, ή κομψότης σας μου έκαμε ιδιαίτερη έντύπωσι, αλλά δεν μπορού και να ξεχάσω τα γλυκά πού εφάγατε. "Όχι γιατί τ'ό βρήκα τόσο τρομερό, αλλά διότι έννομάει πώς τ'ό μόνο σας ελάττωμα εινε ή κοκετταρία, ένω τώρα άνακαλύπτω ότι είσθε και λαίμαργη. Να ντύνεσθε όμορφα και να κινήτε την προσοχή τού κόσμου με τ'ό φάτο σας ντύσιμα και με την όμορφη σας ναή, τ'ό παραδέχομαι, αλλά να κάνετε τους άλλους να σας προσέχουν γιατί τρώτε πολύ, τ'ό βρισκα λιγώτερο όραιο.

Τώρα πού σας γράφω ειναι άρκετά περασμένη ή ώρα και άφησα μια πολύ ευχάριστη συντροφιά από "Ελληνας και "Ιταλούς για να σας γράψω. "Ετσι νομίζω πώς είμαι κοντά σας και παρηγορούμαι.

ΠΡΟΣΠΙΕΡ

Παρίσι 2 Δεκεμβρίου 1842

Άγαπητή μου,

Σε κάποιο παλιό Ισπανιόλικο ρομάντζο είχα διαβάσει μια πολύ άστεια ιστορία ένός άρχιου κουρφέ πού είχε τ'ό μαγαζί του στη γωνία ένός δρόμου. "Η δυο πόρες τού κουρφέου βλέπανε κάθε μια σ' άλλο δρόμο. "Ετσι, από τή μια πόρτα έβγαινε και χτυπούσε τους διαβάτες κι' άπ' τήν άλλη τους έπιανε στο κουρφέ και τους έπεριποιετο, πληρονομένως φυσικά για τόν κόπο του. Αυτό κανέτε και σεις: Σ' ένα σας γράμμα είσθε καλή και στο άλλο κακή. Πέστε μου καθαρά, θέλετε ή δεν θέλετε να 'ορθήε μαζί μου την Τρίτη στο Μουσείο; Είτε έλθετε όμως είτε όχι, την Τρίτη τ'ό βράδυ θά λάβετε μέσα σ' ένα κουτάκι την άντίκα σας. Πιστεύω να την βρήτε τού γούστου σας.

Τί άλλο νέο έχω να σας γράψω; "Η x. Μ... έρχεται στο Παρίσι να κάμη την προίκα της κόρης της και πιθανώτατα θά γίνουιν εδω και οι γάμοι.

Δεν ξέρω τόν ύποψήφιο γαμπρό, αλλά πάντως κατόρθωσα ν' άπομακρύνω έναν άλλον πού είχε πολύ γελοίο παρουσιαστικό.

Βλέπετε πόσο διορθώθηκα: "Άλλοτε τα γελοία των άλλων με διασκέδαζαν μόνον. Τώρα προσπαθώ να τ'άπομακρύνω όσο μπορώ κι' άπ' όλο τόν άλλο κόσμο. "Εγινε, δηλαδή, λιγάκι π'ό άνθρωπος. Αυτό άλλωστε άποδεικνύεται και από την έντύπωσι πού μου έκαναν ή ταυρομαχίες πού είδα στη Μαδρίτη. Δεν μπορούσα πειν ν' άνθξω σ' αυτό τ'ό θέμα της άγριότητος. Τόση σκληρότης!.. Τόσο αητία!..

Χαίρετε ΠΡΟΣΠΙΕΡ

Δεκέμβριος Δευτέρα πρωί

Λατρευτή μου,

Με κάνετε ευτυχή πού δέχεσθε να συναντηθούμε αύριο. "Ελπίζω να σας έχη περάσει ή ήμικρανία και να είσθε θελεκτική όπως πάντα.

Πόσο θά χαρώ να ίδουμιν μαζί την "Τξ ο x ό ν τ α σ. Μά δυστυχώς δεν είναι και να σας έκφράσω π'ό πολύ τή χαρά μου, γιατί είμαι άναγχασμένος να γράψω για δουλειές της τέραςσες άκρας τού Παρισιού. "Ες αύριον άγαπημένη μου.

Π ρ ο σ π ι ε ρ

Άγαπητή μου,

Τ ε τ α ρ τ η

Εινε στιγμές, πού τ'ά φαντάζεται κανείς όλα τραγικά. Χαίρομαι πού τ'ό κρυολόγημά σας ήταν τιποτένιο και έκούμηθηκατε καλά. "Ετσι τ'ό μόνο δυσάρεστον ήταν πού έχασα τήν ευκαιρία να σας ιδώ.

Μή ξεχνάτε πώς τ'ό Μουσείο κλείνει στις 20 "Ιανουαρίου. Θά εινε κρίμα συνεπώς να μην ίδουμιν τους πίνακας και να τους άποχαριστήσομιν. Φυσικά θά βρεθούιν χίλια έμπόδια για να σας

έμποδίσουν να πάμε, αλλά σας βεβαίω πώς όταν κλείσει τ'ό Μουσείο θά λυπάστε. "Ακούστε με.

ΠΡΟΣΠΙΕΡ

Παρίσι, Κυριακή βράδυ

Άγαπητή μου,

Τ'ό περίμενα πώς θά μου στείλετε αυτό τ'ό γράμμα, γιατί σας ξέρω άρκετά και είμαι πεπεισμένος ότι όταν κάνετε κάτι πού μπορεί να ευχαριστήση τόν άλλον, μετανοείτε άμέσως και κάνετε ό,τι μπορείτε για να χαλάσετε την όρεσία έντύπωσι. Τά καταφέρνετε όστόσο μια χαρά να παρουσιάζετε τ'ά δυσάρεστα λιγώτερο δυσάρεστα. Αυτό πρέπει να τ'ό δικαιολογήσω.

Φυσικά δεν έχω να πω τίποτε, μια πού έπήρατε τήν άπόφασή την τόσο ηρωική να μη πάτε στο Μουσείο. Ξέρω πώς κάνετε πάντα τού κεφαλιού σας, όποτε ύποτάσσομαι και περιμένω να πνέση ένδοξότερος άνεμος για μένα.

Μ' έκάματε όπως δήποτε να περάσω λίγες ευτυχισμένες σσι μέες με τήν άναμονή. "Όλη τήν Τρίτη δεν σκεπτόμουνα τίποτε άλλο" από τ'ό ότι θά μου σας έβλεπα κι' αυτή ή χαρά ήταν για μένα άπ' τις λίγες της ζωής μου.

Έσκέφθηκα όμως συγχρόνως ότι όλο αυτό τ'ό φέροισό σας δεν εινε τίποτε άλλο παρά κοκετταρία κι' εγώ είμαι τ'ό παιχνιδι σας.

Είχα τόση διάθεσι τις προάλλες να σας ρωτήσω πότε θά σας έβλεπα, μά έσκέφθηκα πώς δεν ύπ'ήρχε λόγος να τ'ό κάμω. Θά μου έλέγατε και ν' ήσυχια θά μου έγγραφατε όχι. Αυτό θά με έλυπούσε και θά μ' έθύμονε.

Βλέπετε σας λέω με ειλικρίνεια τή σκέψη μου. Πρέπει να μου τ'ό άναγνωρίζετε αυτό και να ευχαριστήσθε.

ΠΡΟΣΠΙΕΡ

Κυριακή, 19 Δεκέμβρη 1842

Άγαπητή μου,

Καταλαβαίνε κανείς ότι είχατε πολλούς καθηγητάς κατά τήν νεότητά σας, άλλ' άμφίβαλλο αν σας έδωσαν κανείς ποτέ μαθήματα λογικής. Πώς να μη τ'ό πω αυτό όταν σας άκούω, να λέτε πώς δεν θέλετε να βλέπωμινε, γιατί όταν με βλέπετε φοβάσθε... πώς δεν θά με ξαναείδητε; Δεν μπορώ να εξηγήσω αυτόν τόν συλλογισμό σας. Τ'ό μόνο πού έκατάλαβα από τ'ό γράμμα σας εινε ότι έχετε ένα μανηλάι να μου χαίριστε. Λοιπόν μου τ'ό στέλνετε, έκτός αν θέλετε να μου κάνετε τήν ευχαρίστηση να μου τ'ό δώσετε ίδιοχώρας.

"Επιμένω άκόμη για τελευταία φορά να δεχθήτε να πάμε στο Μουσείο ένόςον δεν εινε άργά. "Ελάτε και δεν θά τ'ό μετανοήσετε, σας βεβαίω. Θά ίδητε πώς θά βάλω τ'ά δυνάτα μου για να μη βλαφθήτε. "Αν πάλι σας ένοχλήση ή συνάντησις μας αυτή, θά εινε ή τελευταία, σας τ'ό ύπόσχομαι.

Θά σας άπαντοισα π'ό γρήγορα, αλλά είχα χάσει τ'ό γράμμα σας κι' έννοσθα να τ'ό ξαναδιαβάσω πριν σας άπαντήσω. Καθώς είχα τακτοποιήσει μερικά σωτάκια μου και είχα κάνει πολλά χαρτιά φοβήθηκα μη τυχόν είχα παραπέσει και τ'ό γράμμα σας, αλλά τ'ό βρήκα π'ό όλίγον μέσα στον Ξενοφώντα μου. Και τ'ό ξαναδιάβασα με άγάπη και θαυμασμό.

Βήχω πολύ και ύποφέρω όσο δεν φαντάζεσθε, κι' όμως θά πάω ν' άκούσι την Ραχήλ στη "Φαίδρα", γιατί πλήττω φοβερά. Γράφωτε μου κάτι τι ευχάριστο, σας τ'ό ζητώ για χάρι.

ΠΡΟΣΠΙΕΡ

Δεκέμβριος 1842

Εινε πολλές μέρες πού θέλω να σας γράψω, άγαπημένη μου, μά περνώ όλες μου τις ώρες γράφοτας για να ξεχώ τις θλίψεις μου.

Μου είπαν πώς ό νετ Πονξερβίλ ό άκαδημαϊκός πεθαίνει και λυπάμαι πολύ πού δεν μπορώ να τ'όν διαδεχθώ. "Επρεπε να περιμένη να έλθη ή σειρά μου και τότε να πέθαινε για να πάρω τή θέση του. Τώρα ό θάνατός του δεν με ώφελεί διόλου. Εινε και κάτι άλλο πού μ'ένοχλει. Πλησιάζει νέος χρόνος και θάχω ένα σωρό επισκέψεις να κάμω. Άπορώ πώς δεν συμφωνούιν όλοι οι άνθρωποι να ταξιδεύουν εκείνη την ήμέρα για να έλευθερωάνται άπ' αυτές τις άνόητες ύποχρεώσεις. "Άλλά αν βρεθεί να είναι πού άλλο κόσμο για τήν Πρωτοχρονιά, με πόση ευχαρίστηση θά τ'ό έκανα για σας! Δεν θέλετε να μου δώσετε τήν ευκαιρία να σας ιδώ και ν' άποχαριστήσομινε μαζί τόν χρόνο πού φεύγει; Να τ'ό έλπίζω;

ΠΡΟΣΠΙΕΡ

